

Til artikel 234:

Der er tale om en bestemmelse, som giver kyststaten særlige beføjelser i isdækkede områder inden for grænserne af en eksklusiv økonomisk zone. Kyststaten har her ret til at udstede og håndhæve ikke-diskriminerende love og forskrifter. Betingelsen er, at isen skaber forhindringer eller usædvanlig fare for sejladsen, og forurening af havmiljøet ville kunne forårsage betydelig skade på eller uoprettelig forstyrrelse af den økologiske balance. Artiklen tilstræber en balance mellem retten til fri sejlads og miljøbeskyttelseshensyn baseret på de bedste, foreliggende videnskabelige data i de love, der udstedes, men er i forhold til traditionel folkeret mere i kyststaternes og miljøbeskyttelsens favør.

Artiklen vil for Kongeriget Danmarks vedkommende være af stor betydning, idet sådanne bestemmelser efter oprettelsen af en eksklusiv økonomisk zone omkring Grønland, hvortil der er hjemmel i lov nr. 134 af 1. juli 1996 om eksklusive økonomiske zoner, vil kunne vedtages med virkning for isdækkede farvande omkring Grønland.

Til artikel 235:

Artiklen omhandler staternes folkeretlige ansvar for deres forpligtelser til beskyttelse og bevarelse af havmiljøet, hvilket principielt slås fast i stk. 1.

Stk. 2 forpligter staterne til at sikre den nødvendige klageadgang for erstatningskrav på grund af forurening af havmiljøet af (juridiske) personer under deres jurisdiktion.

Stk. 3 pålægger staterne at samarbejde om gennemførelse af eksisterende folkeret og videre udvikling af folkeretten for så vidt angår opgørelse af erstatning m.m. for miljøskader.

Til artikel 236:

Artiklen fastslår det folkeretlige princip om suveræn immunitet for krigsskibe og andre ikke-kommercielle statsskibe og luftfartøjer, dog således at disse så vidt det er rimeligt og praktisk muligt, forholder sig på en måde, der er forenelig med Konventionen.

Til artikel 237:

Artiklen vedrører forpligtelser i henhold til andre konventioner om beskyttelse og bevarelse af havmiljøet.

Ved artiklens stk. 1 bekræftes, at bestemmelserne i Kapitel XII om havmiljøet ikke berører særlige forpligtelser i henhold til tidligere indgåede særlige aftaler eller fremtidige aftaler til gennemførelse af Konventionens principper.

Stk. 2 præciserer, at forpligtelser i henhold til særlige konventioner bør opfyldes på en måde, som er forenelig med Konventionen.

Bestemmelsen understreger Konventionens karakter af rammekonvention, der som det fremgår af adskillige bestemmelser, skal opfyldes af særlige regionale eller globale konventioner. Der findes eksempler på sådanne konventioner såvel fra tiden før Konventionens vedtagelse i 1982 som fra den efterfølgende periode, både før og efter dens ikrafttræden i 1994. Ud over de i bemærkningerne til artikel 194 nævnte eksempler på regionale konventioner kan nævnes London-konventionen om forhindring af havforurening ved dumpning af affald og andre stoffer (1972, rev. 1994), MARPOL-Konventionen om forebyggelse af forurening fra skibe (1973/78) og OPRC-Konventionen om beredskab, bekæmpelse og samarbejde ved olieforurening (1990).

*Til Kapitel XIII (artikel 238-265)**Videnskabelig havforskning*

Kapitel XIII udgør sammen med andre bestemmelser i Konventionen om videnskabelig havforskning det første forsøg på at etablere et samlet regelsæt om videnskabelig havforskning og integrere dem i den almindelige havret. Behovet for folkeretlige regler om havforskning er først opstået inden for de senere årtier. Før FN's første havretskonference (1958) foregik forskningen i mindre målestok og var regionalt begrænset. Siden hen åbnede den teknologiske udvikling nye forudsætninger for forskningen, blandt andet til økonomiske og militære formål. Forskningen i fremmede staters kystzoner baserede sig på overenskomster, som aftaltes bilateralt fra gang til gang. Ved FN's første havretskonference rettedes opmærksomheden sig først og fremmest mod forskning på kontinentalsoklen. Videnskabelig forskning på det åbne hav antog man for at høre til et af det åbne havs friheder.

Ved FN's tredje havretskonference rettedes der stor opmærksomhed mod reguleringen af videnskabelig forskning i de forskellige maritime zoner. De stater, som talte for en så stor forskningsfrihed som muligt, ønskede, at der skulle skelnes mellem »rent videnskabelig« forskning og efterforskning med henblik på udvinding af de naturlige ressourcer. Uden for søterritoriet skulle kyststaternes kontrolrettigheder kun omfatte ressourceforskning. Kyststaterne fandt denne sondring svær at leve med. De fandt, at al videnskabelig forskning også havde en økonomisk betydning. Desuden havde de en mistanke om, at forskningen kunne